

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-396)

Jun (3) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	4
3. தத்வ த்ரயம்.....	5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 216)

73. ப்ரணவ த்ரிதயஸ்யாந்தே வ்யாப்யாநந்தயுதஸ்து
பரமேஷ்டிமேநே அத ச நமோ மந்த்ரோ குருகுரோர்குரு:

பொருள் - அடுத்து மூன்று முறை ப்ரணவம், எங்கும் வ்யாபித்துள்ள பிந்து (புள்ளி), ஆனந்தத்தின் ஆகாரத்தைக் குறிக்கும் “ப” என்பதன் பின்னர் “பரமேஷ்டிமே நம:” என்பது அமைகிறது. இது குருவின் குருவின் குருவை பூஜிப்பதாகும் (“ஓம் ஓம் ஓம் பாம் பரமேஷ்டிமே நம:”).

74. தாரபஞ்சகமாஹ்ருதாம் வ்யோம ப்ராணோபரி ந்யஸேத்
கால அநலௌ து ததத: ஸர்வலோகேச்வரோபரி

75. யதாக்ரம உதிதை: வர்ணை: பிண்டம் க்ருத்வா தத: ஸ்வதா
பித்ருப்ய: அத நம: ஸ: அயம் பித்ரு ஸங்கஸ்ய மந்த்ரராட்

பொருள் - அடுத்து ஐந்து முறை ப்ரணவம், தொடர்ந்து “ஹ”, அதன் முன்பாக “ட”, இவை இரண்டும் வ்யோம சூந்யத்தைக் குறிக்கும் பிந்துவுடன் அமைகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து காலம் மற்றும் அக்னியைக் குறிக்கும் “ம” மற்றும் “ர” அமைகிறது; இது ஸர்வேச்வரனைக் குறிக்கும் “உ” என்பதுடனும், பிந்துவுடனும் உள்ளது. இந்த வரிசையில் உற்பத்தியாகும் எழுத்துக்களின் பின்னே “ஸ்வதா” என்பதும், தொடர்ந்து “பித்ருப்ய நம:” என்பது அமைகிறது. இது பித்ரு மந்த்ரங்களில் உயர்ந்ததாகும் (“ஓம் ஓம் ஓம் ஓம் ஓம் ஓம் ட்ஹம்ஸும் ஸ்வதா பித்ருப்ய நம:”).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 82)

112. அவிச்ராந்த ச்ரத்தா சத பலஹகல்லோல விஷமா:

தவார்வியூயாஸூர்மநஸி முநி ஸித்தாதி ஸுலபா:

மதுக்ஷீர்நயாயஸ்வ குண விபவாஸஞ்ஜாநகநந்

மஹாநந்த ப்ரஹ்யாநுபவ பரிவாஹா பஹுவிதா:

பொருள் - (குரு சிஷ்யனிடம் கூறுதல்) ச்ரத்தையானது பல நூறு வடிவங்களில், ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டபடி உன்னிடம் வரக்கடவதாகுக. இத்தகைய ச்ரத்தை என்பது முனிவர்களுக்கும், முக்தி பெற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் மட்டுமே எளிதாக வரக்கடவதாகும். அப்படிப்பட்ட ச்ரத்தையானது உனது மனதில் நிலைக்கட்டும். தேன் மற்றும் பால் ஆகியவை போன்ற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமும், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களும், ப்ரஹ்மத்தின் வைபவமும் ஒன்றாக விளங்குகின்ற பேரானந்தம் என்பதான ப்ரஹ்ம அனுபவமானது உனது மனதில் தோன்றட்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 94)

வ்யாக்யானம் – “அர்ச்சாவதாரஸ் ஸர்வேஷாம் பாந்தவோ பக்தவத்ஸல:, ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் மயி ச ஸ்திதம்” என்று அர்ச்சாவதாரமானது ஸர்வர்க்கும் பாந்தவமாய் பக்தவத்ஸலமாயிருக்கும். ஸ்வத்வமானது ஆத்மாவின் பக்கலிலும், ஸ்வாமித்வமானது என் பக்கலிலும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமென்றும்; “இதி வ்யவஸ்திதே சாபி மமாயம் கேசவஸ் த்விதி, மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரசுலாஞ்சந:” என்றபடி சேஷித்வம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய கேசவனென்றும், பரசுவை அடையாளமாகவுடைய தேவனான ராமன் என்னுடையவென்றும்; “மமாயம் வாமநோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி வராஹவேஷோ பகவாந் நரோ நாராயணஸ் ததா” என்று என்னுடையவன் இந்த வாமனனானவன், ப்ரபுவான நரஸிம்ஹ ரூபியானவன், வராஹ வேஷத்தையுடைய பகவான், அப்படியே நரநாராயணன் என்றும்; “ததா க்ருஷ்ணச்ச ராமச்ச மமாயமிதி நிர்திசேத், மத்க்ராமவாலீ பகவாந் மமைவேதி ச தீர் பவேத்” என்னும்படியே க்ருஷ்ணனும் ராமனும் என்னுடையவெனென்றுஞ் சொல்லா நிற்கும். என்னுடைய க்ராமத்திலிருக்கிற பகவான் என்னுடையவெனென்றும் மமத்வ புத்தியுண்டாகா நிற்கும்.

விளக்கம் – ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – அர்ச்சாவதாரஸ் ஸர்வேஷாம் பாந்தவோ பக்தவத்ஸல:, ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் மயி ச ஸ்திதம் - அர்ச்சாவதாரமானது அனைத்து பக்தர்களுக்கும் வாத்ஸல்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆத்மாவிடம் உடைமை என்ற தன்மையும், என்னிடம் எஜமானனாக உள்ள தன்மையும் இருக்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சாவதாரமானது அனைவருக்கும் உறவாக, வாத்ஸல்யத்தை பக்தர்களிடம் கொண்டதாக உள்ளதாகும். சொத்தாக உள்ள தன்மை ஆத்மாவிடமும், சொத்தை

உடையவனாக இருக்கும் தன்மை என்னிடமும் நிச்சயமாக இருக்கும் என்றும் எண்ண வைக்கும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - இதி வ்யவஸ்திதே சாபி மமாயம் கேசவஸ் த்விதி, மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரசுலாஞ்சந: - இவ்விதம் சொத்தாக இருத்தல் மற்றும் சொத்தை உடையவனாக இருத்தல் என்ற வேறுபாடு உள்ளபோதிலும், கேசவன் என்ற சொத்து, கோடாலி ஏந்திய பரசுராமன் என்ற சொத்து - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாக உள்ள தன்மை பகவானிடம் நிலையாக உள்ளபோதிலும், “என்னுடைய கேசவன்” என்றும், “கோடாலியை அடையாளமாகக் கொண்ட தேவனாகிய பரசுராமன் என்னுடையவன்” என்றும் உரிமை கொண்டாட வைப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - மமாயம் வாமநோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி வராஹவேஷோ பகவாந் நரோ நாராயணஸ் ததா - வாமனன், ப்ரபுவாகிய நரஸிம்ஹமூர்த்தி, வராக ரூபம் கொண்டவன், அது போன்றே நரநாராயணன் - என்று, “இந்த வாமநன், ப்ரபுவான நரஸிம்ஹ ரூபம் கொண்டவன், வராஹ வேஷம் பூண்ட பகவான், அது போன்றே நரநாராயணன் என்னுடையவர்கள்” என்னும் உரிமை கொண்டாட வைப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ததா க்ருஷ்ணச்ச ராமச்ச மமாயமிதி நிர்திசேத், மத்க்ராமவாலீ பகவாந் மமைவேதி ச தீர் பவேத் - அது போன்றே க்ருஷ்ணனும், இராமனும் என்னுடையவர்கள் என்று கூறுவர், எனது ஊரில் உள்ள பகவான் என்னுடையவன் என்ற எண்ணம் ஏற்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப “க்ருஷ்ணனும் இராமனும் என்னுடையவர்கள்” என்றும், “எனது கிராமத்தில் உள்ள பகவான் என்னுடையவன்” என்பதான “என்னுடையது” என்ற புத்தி ஏற்படும்.

வ்யாக்யானம் - “சிந்தயேச்ச ஜகந்நாதம் ஸ்வாமிநம் பரமார்த்தத:, அசக்தமஸ்வதந்தரஞ்ச ரக்ஷ்யஞ்சாபி ஜநார்தநம்” என்று பரமார்த்தத்தால் ஜகந்நாதனாய், ஸ்வாமியான ஜநார்த்தநனை அசக்தனாகவும், அஸ்வதந்தரனாகவும், ரக்ஷ்யபூதனாகவும் சிந்திப்பதுஞ் செய்யா நிற்கும். “ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை பக்தவத்ஸல:, ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி” என்று பெரிய தேஜஸ்சையுடைய ஜகத்பதியானவன் பக்தனுக்கு வத்ஸலனாய்க் கொண்டு, அவன் இச்சித்தபோது அமுது செய்யா நிற்கும், அப்படியே ஸ்நானத்தையும் பானத்தையும் யாத்ரையையும் பண்ணா நிற்குமென்றும்;

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - சிந்தயேச்ச ஜகந்நாதம் ஸ்வாமிநம் பரமார்த்தத:; அசக்தம் அஸ்வதந்தரம் ச ரக்ஷயஞ்சாபி ஜநார்தநம் - இயல்பாகவே ப்ரபுவாக, இந்த ஜகத்திற்கு நாதனாக, துன்பத்தை விலக்குபவனாக உள்ள அவனை சக்தியற்றவனாகவும், மற்றவர்கள் வசப்பட்டவனாகவும், அனைவரையும் காப்பாற்றத்தக்கவனாகவும் எண்ண வைக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மையாகவே உலகின் நாதனாக உள்ளவனும், எஜமானனும், துன்பத்தைப் போக்குபவனும் ஆகிய அவனை சக்தி அற்றவன், மற்றவர்கள் வசப்பட்டவன், நம்மைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்றவன் என்று எண்ண வைக்கும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத் இச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை பக்தவத்ஸல:; ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்டவனும், பக்தர்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனும், ஜகத்தின் பதியாக உள்ளவனும் ஆகிய பகவான், பக்தனுடைய விருப்பத்தால் உணவு ஏற்றல், நீராடுதல், நீர் பருகுதல், யாத்திரை செய்தல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஜகத்பதியான அவன் பக்தர்களுக்கு வாத்ஸல்யத்தைக் காண்பித்தபடி, அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உணவு உட்கொண்டு, நீராடி, பானம் பருகி, யாத்திரையும் செய்கிறான் என்பதாக அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸ ஜகந்நாதோபி அஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா ஸர்வ சக்திர் ஜகத்தாதாபி அசக்த இவ சேஷ்ட தே” என்று ஸ்வதந்த்ரனாய் ஜகந்நாதனாயிருக்கச் செய்தேயும், அவன் யாதொருபடி அஸ்வதந்த்ரன் அப்படியாகா நிற்கும்; ஸர்வசக்தியாய், ஜகத்துக்கு ஸ்ரஷ்டாவாயிருக்கச் செய்தேயும், அசக்தரைப் போலே சேஷ்டியா நிற்குமென்றும், “ஸர்வாந் காமாந் ததத் ஸ்வாம்யபி அசக்த இவ லக்ஷயதே, அபராதாநபிஜ்ஞஸ் ஸந் ஸதைவ குருதே தயாம்” என்று, எல்லா காமங்களையுங் கொடா நின்று, ஸ்வாமியாயிரா நிற்கச் செய்தேயும், அசக்தரைப் போலே காணப்படா நிற்கும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸ ஜகந்நாதோபி அஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா ஸர்வ சக்திர் ஜகத்தாதாபி அசக்த இவ சேஷ்ட தே - அந்த ஜகந்நாதன் ஸ்வதந்த்ரமானவன் என்றாலும், பக்தர்கள் விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரம் இல்லாதவனாக உள்ளதைப் போன்று, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட அர்ச்சாவதார எம்பெருமானும் சக்தியற்றவனாக நடப்பான் - என்பதற்கு

ஏற்ப, ஸ்வதந்த்ரனாகவும் இந்த ஜகத்தின் நாதனாகவும் உள்ளபோதிலும், அவன் எவ்விதம் ஸ்வதந்த்ரம் அற்றவன் போன்று உள்ளானோ; அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாக, இந்த ஜகத்தைப் படைத்தவனாக உள்ளபோதிலும், சக்தியற்றவன் போன்று உள்ளானோ, அது போன்ற அர்ச்சையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அபராதங்களில் அறிவிலனாகா நின்று கொண்டு எப்போதும் தயையைப் பண்ணா நிற்குமென்றும்; “அர்ச்சாவதார விஷயே மயாபி உத்தேசதஸ் ததா, உக்தா குணா ந சக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி” என்று, அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் என்னாலும் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டவத்தனை, குணங்களானவை நூறு வர்ஷங் கூடினாலும் சொல்ல சக்யங்களல்லவென்றும்; “ருதே ச மத் ப்ரஸாதாத வா ஸ்வதோ ஜ்ஞாநாகமேந வா” என்று என்னுடைய ப்ரஸாதமொழிந்தாலும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஜ்ஞானமில்லாதபோதும் சொல்லமுடியாதென்றும்; “ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பத்தாம் அத:, பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாத ஜ்யாயாம்ச சைவோத்தரோத்தர:” என்றிப்படி பர வ்யூஹாதி பஞ்சப்ரகாரானான நான், அத:பதிக்கிற ஆத்மாக்களுக்குப் பூர்வ பூர்வ ப்ரகாரங்களிற் காட்டில் உத்தரோத்தர ப்ரகாரத்தில் ஸௌலப்யத்தாலே ச்ரேஷ்டனாயிருப்பெனன்றும்; “ஸௌலப்யதோ ஜகத் ஸ்வாமீ ஸுலபோ ஹ்யுத்தரோத்தர:” என்று, ஜகத் ஸ்வாமியான நான் ஸௌலப்யத்தாலே மேலே மேலே ஸுலபனாயிருப்பனிறையென்றும், “ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்தர பிம்பயோ:, மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பிம்பே து க்ருபயா ஸ்திதம்” என்று ஸர்வத்தையும் அதிசயிப்பதான ஷாட்குண்ய ரூபமானது, மந்த்ர பிம்பங்களிலே நிற்குமென்றும், மந்த்ரத்திலே வாச்யாத்மநா நிற்கும், பிம்பத்திலே க்ருபையாலே நிற்குமென்றும், இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தினுடைய குணாதிக்கம் விஷ்வகஸேந ஸம்ஹிதையிலே ஸர்வேச்வரன் தன்னாலே அருளிச செய்ப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - மேலும் அடியார்களுடைய அபராதங்கள் குறித்து அறியாதவன் போன்று எப்போதும் தயை செய்தபடியே அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்வகஸேந ஸம்ஹிதை - அர்ச்சாவதார விஷயே மயாபி உத்தேசதஸ் ததா, உக்தா குணா ந சக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி - அர்ச்சாவதாரம் குறித்து என்னால் இவ்விதமாகக் கூறப்பட்டது. இது போன்று நூறு வருடங்கள் கூறினாலும் அர்ச்சை குறித்து முழுவதும் கூறி முடிக்கும் சக்தி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சாவதாரம் குறித்து என்னால் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது,

அர்ச்சையின் குணங்கள் குறித்து நூறு வருடங்கள் உரைத்தாலும் கூறி முடிக்க இயலாது என்பதாக அர்ச்சை உள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – ருதே ச மத் ப்ரஸாதாத் வா ஸ்வதோ ஜ்ஞாநாகமேந வா - எனது கருணை இல்லை என்றாலும் இயல்பாகவே உள்ள ஞானத்தை விட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது அருள் இல்லாது போனாலும் இயல்பாகவே ஏற்படும் ஞானம் இல்லாதபோது, அர்ச்சை குறித்து உரைக்க இயலாது. ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பத்தாம் அத:; பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம்ச சைவோத்தரோத்தர: - இவ்விதம் ஐந்து நிலைகளில் உள்ள நான், பிறவி என்பதான ஸம்ஸாரத்தில் விழும் ஆத்மாக்களுக்கு, முன்னர் முன்னர் உள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும், அடுத்த அடுத்த நிலைகளில் மேன்மேலும் சிறப்பாக உள்ளவன் -என்பதற்கு ஏற்ப, பரம் வ்யூஹம் என்பதான ஐந்து விதங்களில் உள்ள நான், ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்தபடி உள்ள ஆத்மாக்களுக்கு, முன்பு முன்பு உள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும், அடுத்து அடுத்து வருகின்ற நிலைகளில் ஸௌலப்பயத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து நிற்பேன் என்பதாக அர்ச்சை உயர்ந்து உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – “ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குண பரீவாஹ ஆத்மாநம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளம நிகேத நேஷு அபி குட குஞ்சேஷு ரங்கேச்வர! அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி: தவ ததச் சீலாத் ஜட்பூயதே” என்றும் அவதாரங்களை யருளிச்செய்தவனந்தரத்திலே அர்ச்சாவதார வைபவத்தை ஸங்க்ரஹேண ஒரு ச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

விளக்கம் - ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குண பரீவாஹ ஆத்மாநம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளம நிகேத நேஷு அபி குட குஞ்சேஷு ரங்கேச்வர! அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி: தவ ததச் சீலாத் ஜட்பூயதே - திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களின் எண்ணிக்கை எல்லையற்று உள்ளது. அந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உள்ள உனது திருஅவதாரங்களின் எண்ணிக்கையும் எல்லையற்று உள்ளது. இவை ஒரு புறம் இருக்கட்டும் (இவற்றை நான் பெரிதாக எண்ணவில்லை). ஆனால் – இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆச்ரமங்கள் ஆகியவற்றில் ஆராதனை செய்யும்படியான அர்ச்சா விக்ரஹமாக, அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்பவனாக, அர்ச்சகரால் ஸமர்பிக்கப்படும் அனைத்து நிலைகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவனாக மகிழ்வுடன் உள்ளாயே (இதுவல்லவா சிறப்பு)! இப்படியாக உள்ள உனது சீல குணத்தில்

ஈடுபடாதவர்களே இல்லை, அனைவரும் மயங்குகின்றனர் – என்று அனைத்து அவதாரங்களையும் அருளிச்செய்த பின்னர், அர்ச்சாவதாரத்தின் வைபவத்தை சுருக்கமாக ஒரு ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் அந்த ஸ்வரூபத்தையும் நிறம் பெறுத்தும் குண வைலக்ஷண்யத்தையும், அக்குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களையும், அப்படி காரண பூதனானவனுடைய ஸர்வ பல ப்ரதத்வத்தையும் காரணத்வாத்யுபயோகியான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகத்தையும், அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷண்யாநுரூபமான லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகத்வத்தையும், அந்த விக்ரஹயோக ப்ரயுக்தமான பரத்வாதி பஞ்ச ப்ரகாரத்வத்தையும் அருளிச் செய்து ஈச்வர தத்வத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப மேன்மையையும், அந்த ஸ்வரூபத்தையும் உயர்த்தியாக்கும் குணங்களின் மேன்மையையும், அந்தக் குணங்களின் காரணமாக அவன் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்களையும், இவ்விதம் அனைத்திற்கும் கரணமாக உள்ள அவனுடைய அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கும் இயல்பையும், அந்தக் காரணத்தால் உபயோகப்படுகின்ற மேன்மையான திருமேனியின் சேர்க்கையையும், அந்தத் திருமேனியின் மேன்மைக்கு ஏற்றபடியான ரூபம் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மி, பூதேவி, நீளாதேவி ஆகியோருடைய தன்மைகளையும், அந்தந்த திருமேனியுடன் சேர்தல் என்பதால் உண்டாகின்ற பரம் தொடக்கமான ஐந்து விதங்களையும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக ஈச்வர தத்வம் குறித்து உரைத்து முடித்தார்.

ஈச்வர ப்ரகாரணம் ஸம்பூர்ணம்
தத்வத்ரயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 361)

5-4-1 ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாம் தேறி ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லாம் உண்ட நம்பாம்பணையான் வாரானால்
ஆர் எல்லே வல்வினையேன் ஆவி காப்பார் இனியே

பொருள் - பழி கூறும் மற்றவர்கள், நன்மையை உரைக்கும் தாய்மார்கள், தன்னுடன் சேர்ந்து பிரிவாற்றாமை துன்பம் அடையும் தோழிமார்கள் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, ஊரில் உள்ள அனைவரும் உறங்கியபடி உள்ளனர். அனைத்து லோகங்களும் ஒரே போன்று இருளை அடைந்தன. நீர் என்று அழைக்கப்படும் அனைத்தும், நீரில் வாழும் உயிரினங்களுடைய விளையாட்டு இல்லாத காரணத்தால், அலைகள் இன்றி அடங்கி தெளிவாக நின்றன. எந்தவிதமான ஓசையும் இன்றி உள்ளதால், அனைத்தும் முன்னிரவு மற்றும் நள்ளிரவு என்னும் வேறுபாடு இன்றி, ஒரே போன்று நீடித்த இரவாக, எல்லை காண இயலாதபடி நீண்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது, ப்ரளயத்தின் ஆபத்தில் சிக்கிய பூமி அனைத்தையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவனாக, தனக்கு அடிமையான ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டு நம்மைக் காப்பதால், நமக்குத் தஞ்சமாக உள்ள அவன், தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்து காப்பாற்றவில்லை. என்னே! அவனே உதவாத பின்பு, வலிமையான பாபத்தைக் கொண்டுள்ள எனது ஆத்மாவை வேறு யார் காப்பாற்றுவார்கள்?

அவதாரிகை - “ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாத பின்பு, இனி நான் ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ?”, என்று தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகிறாள்.

விளக்கம் - “ப்ரளய ஆபத்தின்போது வந்த உதவியவன், இன்று என்னை விரஹம் என்ற நோயாகிய ப்ரளயம் வந்து சூழ்ந்து நின்றபோதிலும் வந்து உதவவில்லை. இனி நான் பிழைத்து நிற்பது என்ற ஒரு நிலை உள்ளதோ?”, என்று தனது வாழ்க்கையில் உள்ள பிடிப்பை அறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஊரெல்லாம் துஞ்சி) ஊரவர் கவ்வை தாரகமாக மடலூரவிருந்தோம், இனி ஆர் பழி தாரகமாக நாம் மடலூருவது. சிலர் உறங்கச் சிலர் உணர்ந்திருக்கை யன்றிக்கை, ராசுஷிகளடைய உறங்கினாற்போலே, பழி சொல்லுவாரடங்க உறங்கின்றாயிற்று. அன்றிக்கே, இவள் பிறந்தவூராகையாலே இவள் தசையைக் கண்டு சோகித்து, கோரை சாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நாக பாசத்தினன்றானால் ஒரு ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர், திருவடி தொடக்கமானார் தானுணர்ந்திருந்தமையுண்டிதே; இங்கு அங்ஙனுமொருவர் இல்லையாயிற்று. ஆக, பழி சொல்லுவாரோடு ஹிதஞ் சொல்லுவாரோடு உசாத்துணையாவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்கிற் றென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று பழி சொல்லியலைப்பாருங் கூட இல்லாதபடி எல்லாருங் கூட உறங்குகையாலே, சிலருடன் உசாவிக் காலசேஷம் பண்ணவொண்ணாதபடியான தசை பிறந்தபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஊர் எல்லாம் துஞ்சி) - ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் என்பதையே நமக்குத் தாரகமாகக் கொண்டு நாம் மடல் எடுக்கத் துணிந்தோம். இவர்கள் உறங்கியபடி உள்ளனர்; ஆகவே இனி யாருடைய பழிச்சொற்களை நமக்குத் தாரகமாகக் கொண்டு நாம் மடல் எடுப்போம்? ஹனுமான் சீதையைக் காணச் சென்றபோது அங்கிருந்த ராசுஷிகள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்; அது போன்று இங்கு இவளைப் பழி கூறுபவர்கள் அனைவரும் உறங்கியபடி இருந்தனர். அல்லது இவள் பிறந்த ஊர் என்பதால், இவளுடைய நிலையைக் கண்டு சோகம் அடைந்து, கோரைப் புற்கள் ஒன்றாகச் சாய்வது போன்று, அனைவரும் ஒரேவிதமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

ப்ரஹ்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுண்டு அனைவரும் வீழ்ந்தபோது ஜாம்பவான், சுகீவன் மற்றும் ஹனுமான் ஆகியோர் விழித்திருந்தனர்; ஆனால் இங்கு அது போன்று ஒருவரும் இல்லை. ஆகவே பழி கூறுபவர்கள், நன்மை உரைப்பவர்கள் மற்றும் துணையாக வரும் தோழிகள் என்பதாக உள்ள அனைவரும், ஒரே போன்று வேறுபாடு இன்றி உறங்கினர். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? பழியைக் கூறியபடி உலவுபவர்கள் கூட இல்லாதபடி அனைவரும் உறங்குவதால், ஒரு சிலருடன் உலவிப் பொழுதைப் போக்க இயலாதபடி உள்ள நிலை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஊரெல்லாம் உறங்கின்றாகில், புறம்பே லோகத்திலே போயாகிலும் உசாத்துணையாவாருண்டாகில் பார்த்தாலோ? என்ன, (உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்) ப்ரளயங் கோத்தாற்போலே லோகமடைய இருளேயாயிற்று. நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல். நடுவான இருளென்னுதல், செறிவான இருளென்னுதல். அன்றிக்கே எல்லாப் பதார்த்தங்களினுடையவும் ஒலியடங்கினால் ராத்ரி தனக்கென்னவே ஒரு த்வநியுண்டு, அததைச் சொல்லுகிறதாதல். ஆக, சக்ஷர் விஷயமாவதொன்றும் இல்லாதபடியாயிற்று என்கை.

விளக்கம் - ஆனால் ஊரில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் உறங்கியபோதிலும், வெளியே சென்று யாரும் உள்ளனரா என்று நோக்கி, அவர்களைத் துணையாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்) - ப்ரளயம் சூழ்ந்தது போன்று அனைத்து உலகமும் அடர்ந்த இருளாக இருந்தது. “நள்” என்பது “நடு” அல்லது “அடர்ந்த” என்பதான பொருள் தரும். நடு இருள் அல்லது அடர்ந்த இருள் என்று கருத்து. அல்லது அனைத்து பொருள்களுடைய ஒலி அடங்கியவுடன், இரவுப்பொழுது என்பதற்குத் தனியாகவே ஒரு ஒலி உள்ளது; அதனைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, கண்களால் காணலாம்படியான எந்த ஒரு பொருளும் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நீரெல்லாம் தேறி) ஜல சர ஸத்வங்களடைய ஆழவிழிந்து, அங்குள்ள த்வநியும் அடங்கிற்று. “ஊரெல்லாம் துஞ்சி” என்கையாலே, சிலர் வார்த்தை கேட்டுப் போதுபோக்குமதில்லையென்கை. “உலகெல்லா”மென்று கண்ணுக்கிலக்காமது ஒன்றில்லாமையாலே ஒன்றைக் கண்டு

போதுபோக்குமதில்லையென்கை. “நீரெல்லாம் தேறி” என்கையாலே, முதலிலே ச்ரவணேந்திரியத்துக்கு விஷயமில்லையென்கை. இவைதான் ஸர்வேந்திரிய வ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது. பகலில் வந்தால் இந்திரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே பல்லி பற்றுக்கையாலே, ஆற்றாமை அரையாறு பட்டிருக்கும்; ராதிரியில் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் பிரிந்த விஷயமொன்றுமே இலக்காகையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும்.

விளக்கம் - (நீரெல்லாம் தேறி) - நீரில் வாழ்கின்ற அனைத்து உயிரினங்களும் ஆழமாகச் சென்றுள்ளதால் அங்குள்ள ஓசையும் அடங்கியது. “ஊர் எல்லாம் துஞ்சி” என்று கூறுவதால், ஒரு சிலருடைய சொற்களைக் கேட்டு மற்றவர்களுடைய பொழுது போகிறது என்பதும் இல்லை. “உலகு எல்லாம்” என்று கூறுவதால், கண்களுக்கு ஏதும் புலப்படவில்லை என்ற காரணத்தால், ஒன்றைப் பார்த்து மற்றொன்றுக்குப் பொழுது கழிகிறது என்பதும் இல்லை. “நீர் எல்லாம் தேறி” என்பதால், முதலில் செவிக்கு எந்த விஷயமும் இல்லை என்றாகிறது. இந்த மூன்றைக் குறித்துக் கூறியதன் மூலம், மற்ற இந்திரியங்களையும் அறிந்ததாகிறது. இரவு நேரத்தில் மட்டும் பிரிவாற்றாமையின் துன்பம் ஏன் அதிகமாக உள்ளது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகல் நேரத்தில் அனைத்து இந்திரியங்களும் தங்களுக்குரிய விஷயங்களில், பல்லியானது இறுகப் பற்றுவது போன்று, பற்றியபடி உள்ளதால், ஆற்றாமையால் ஏற்படும் துன்பம் சிறிதளவே இருக்கும். ஆனால் இரவு நேரத்தில் அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும், பிரிந்த வஸ்து மட்டுமே விஷயமாக உள்ளதால், பிரிவாற்றாமையால் ஏற்படும் துன்பம் கரைபுரண்டபடி இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்) பண்டும் ராதிரி நெடுகா நிற்கச்செய்தே பகலும் இரவுமாய் வருமிநே, பகல் விரவாத ராதிரியாய். (நீண்டதால்) மநுஷ்யர்களுடைய ராதிரியிற்காட்டில் தேவர்களுடைய ராதிரி நீண்டிருக்குமானாலும், அதுக்கு அவதியுண்டு, அங்ஙனுமொரு அவதியில்லையாயிருந்தது. (பாரெல்லாமுண்ட) ப்ரளயாபத்தில் தரம் வையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷித்தவன். ப்ரளயாபத்தில் அகப்பட்டார் எல்லார்க்கும் உண்டான ஆபத்து இவனொருத்திக்கும் உண்டு போலே காணும். ப்ரளயத்தில், சிலர் மடலெடுக்கப்புக்கு அதுவும் மாட்டாத தசையுண்டாயன்றிறே உதவிற்று.

தந்தாமால் பரிஹரித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடியான ஆபத்து வந்தால் உதவுமவன்.

விளக்கம் - (ஓர் நீள் இரவாய் நீண்டதால்) - முன்பு இரவுப்பொழுதானது நீண்டு தோன்றாமல் பகலும் இரவுமாக வந்தபடி இருக்கும்; ஆனால் இப்போது பகல் இல்லாத இரவு மட்டுமே உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. (நீண்டதால்) - மனிதர்களுடைய இரவுப்பொழுதைக் காட்டிலும் தேவர்களுடைய இரவானது நீண்டு இருக்கும். ஆனால் அதற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு; இங்கு அது போன்று ஒரு எல்லையும் இல்லை. (பார் எல்லாம் உண்ட) - ப்ரளய ஆபத்தின்போது ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் அனைவரையும் ஒரே போன்று காப்பாற்றியவன். ப்ரளயத்தின்போது அனைவருக்கும் ஏற்பட்ட ஆபத்து என்பது, இப்போது இவள் ஒருவளுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. ப்ரளயத்தின்போது ஒரு சிலர் மடல் எடுக்க முனைந்தபோது, அது இயலாது என்ற நிலை உள்ளபோதிலும், இவன் அன்று அவர்களுக்கு உதவினான் அல்லவோ? தங்களால் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாதபோது, அப்படியான ஒரு ஆபத்து காலத்தில் வந்து உதவுபவன்.

வ்யாக்யானம் - (நம் பாம்பணையான்) உகந்தார்க்கு உடம்பு கொடுக்கும்வன். திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவன். ஆக, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தர் படியுமில்லையாயிற்று, ஸம்ஸாரிகள் படியுமில்லையாயிற்றே! நமக்கென்கிறாள். நித்யஸூரிகளை நித்யாநுபவம் பண்ணுவிக்கும்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபேசையின்றிக்கே இருக்கச்செய்தேயும், தான் அறிந்ததாக ஆபந்நரானவாறே வந்து ஆபந்நிவாரணம் பண்ணும், தன்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே. (நம்) ஸம்சுலேஷித்து, கூப்பிடுகைக்கு வேண்டுவது கொடுத்தபடியாலே “நம்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - (நம் பாம்பணையான்) - தன்னிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களுக்குத் தனது திருவேனியை அளிப்பவன். ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டவன். ஆக நமக்கு எப்படிப்பட்ட நிலை உள்ளதென்றால், “ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் இல்லாத நித்யஸூரிகள் போன்றும் நாம் இல்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நாம் உள்ளபோதிலும் அவன் வந்து உதவும் நிலையும் நமக்கு இல்லை” என்கிறாள். நித்யஸூரிகள் எப்போதும் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வான்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு விருப்பம் இல்லை என்றாலும், அவர்களுடன் தான் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக,

அவர்களுக்கு ஆபத்து என்று தனக்குத் தென்பட்டால் ஓடி வந்து உதவுவான். (நம்) – தன்னுடன் சேர்ந்து அவனை அழைப்பதற்கான வாய்ப்பை அளித்ததால் “நம்” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்க வேண்டா, உடம்போடே அணைய வேண்டா, வந்து முகங்காட்ட அமையுங்கிடீர். “த்ருஷ்ட ஏவ ஹி நச்சோக மபநேஷ்யதி ராகவ: தமஸ்ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர:”. (இனி) இவ்வளவில். (ஆவிகாப்பார் ஆர்) ப்ரளயாபத்தில் அகப்பட்டாரோபாதி ஆபந்நையா யிருக்கிற நான் ரக்ஷிக்கவோ; “எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்கிறபடியே “இவளுக்கு அவன் வேணும்” என்று என் பேற்றுக்கு எனக்கு முன்னே நோவுபடுகிற தோழி ரக்ஷிக்கவோ; ஹிதஞ்சொல்லுகிற தாயார் ரக்ஷிக்கவோ; பழி சொல்லுகிற ஊரார் ரக்ஷிக்கவோ?

விளக்கம் - (வாரானால்) - தனது திருவயிற்றில் வைத்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டாம், தனது திருமேனியோடு என்னைச் சேர்த்து அனைத்துக் கொள்ளவேண்டாம், எனது முன்பாக வந்து நின்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தால் போதுமானது. திருமுகத்தைக் காண்பித்தால் மட்டுமே துக்கம் நீங்குமா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (83-9) - த்ருஷ்ட ஏவ ஹி நச்சோக மபநேஷ்யதி ராகவ: தமஸ்ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர: - உதிக்கின்ற சூரியன் எவ்விதம் அனைத்து இருளையும் போக்குகிறானோ அது போன்று இராமனின் பார்வையால் நமது வருத்தம் அனைத்தும் விலகும் - என்பது காண்க. (இனி) - இப்படி உள்ளபோது. (ஆவி காப்பார் ஆர்) - ப்ரளய ஆபத்தில் அகப்பட்டவர்கள் போன்று ஆபத்தில் உள்ள நானே என்னைக் காப்பாற்றவோ? திருவாய்மொழி (9-9-5) - எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ – என்பதற்கு ஏற்ப, “இவளுக்கு அவன் வேண்டும்” என்று நான் பேறு பெறவேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு முன்பாகத் தான் துடித்தபடி உள்ள தோழி காக்கவோ? எனக்கு நன்மையை உரைத்தபடி உள்ள தாய்மார்கள் காப்பாற்றவோ? என் மீது பழி உரைக்கும் ஊரில் உள்ளவர்கள் காப்பாற்றவோ?

வ்யாக்யானம் - (எல்லே) ஆச்சர்யத்திலேயாதல், தோழியை ஸம்போதிக் கிறாளாதல். மேலே “அன்னையரும் தோழியரும்” என்று அவர்களும் உறங்கினார்களென்னா நிற்கச் செய்தேயும், தன் ஆபத்தே செப்பேடாக,

“இவ்வளவில் அவள் உணர்ந்திருக்க ஸம்பாவனையுண்டு” என்று பார்த்து, “எல்லே” என்கிறாள். (வல்வினையேன்) ஸர்வ ரக்ஷகனுமாய், உடம்போடணைந்தாரைப் பிரியாதவனுமாயிருக்கிற அவன் வந்து உதவாதபடியாயிருக்கிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேனாவி) பிரிவே ஹேதுவாக நூறே பிரியமாயிருக்கிற என்னுடைய ஆவியை. “பிரிவுக்குச் சிளையாத இது இனி முடியப் புகுகிறதோ” என்றிருக்கிறாள். ரக்ஷகனானவன் வந்திலன்; எனக்கு முன்னே தோழி நோவுபட்டுக்கிடந்தால், இனி பாதகர் ரக்ஷகராகவோ?

விளக்கம் - (எல்லே) - வியப்பில் கூறுவதாகவும், தோழியை அழைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், “அன்னையரும் தோழியரும் துஞ்சுவரால்” என்று முன்பு கூறியுள்ளபோது, அதாவது அனைவரும் உறங்கியதாகக் கூறும்போது, இங்கு தோழியை அழைப்பது எப்படி? தனது ஆபத்து என்பது உறுதிபட உள்ளதால், “இப்படிப்பட்ட நிலையில் தோழியை எழுப்ப வேண்டிய அவசியம் இல்லை, அவளே நமது நிலையை உணர்த்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது” என்று எண்ணியவளாக, “எல்லே” என்பதாகக் கொள்ளலாம். (வல் வினையேன்) - அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாகவும், திருமேனியுடன் சேர்த்து அனைத்துக் கொண்டவர்களைப் பிரியாமல் உள்ளவனாகவும் இருக்கும் அவன் வந்து உதவி செய்யாதபடியான மிகப் பெரிய பாபத்தை நான் செய்தேன். (வல் வினையேன் ஆவி) - பிரிவையே காரணமாகக் கொண்டு, நூறு வயது நீடிக்கும் எனது உயிரை. ஆனால், தான் நூறு வயது முடிய வாழப்போவதாகக் கூறுவது எப்படி என்றால், “பிரிவு காரணமாகச் சற்றும் துவளாத இந்த உயிரானது, இப்போது உடனே முடியப்போகிறதோ” என்று எண்ணுவதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாள். என்னைக் காப்பவன் வரவில்லை; எனக்கு முன்னரே எனது தோழி நோய்வாய்ப்பட்டாள்; இந்நிலையில் வேண்டாதவர்கள் வந்து காப்பார்களோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 76)

29. உதீர்ண ஸம்ஸார தவ ஆசுசுஷுணிம் சஷுணேந நிர்வாப்ய பராம் ச நிர்வ்ருதிம்
ப்ரயச்சதி த்வத் சரண அருண அம்புஜ த்வய அநுராக அம்ருத ஸிந்து ஸ்ரீகர:

பொருள் - உனது திருவடிகள் என்பதான இரண்டு சிவந்த தாமரைகளில், அன்பு என்னும் அமிர்த்தக்கடலின் ஒரு துளியானது, ஓங்கி எரிகின்ற ஸம்ஸாரம் என்னும் காட்டுத்தீயை, ஒரு நொடியில் அணைக்கிறது. அது மட்டும் அல்லாமல், உயர்ந்த ஆனந்தத்தையும் அளிக்கிறது.

அவதாரிகை - ஆயாஸாத்மகமான அஞ்ஜலிதான் வேண்டுமோ? “சிந்திப்பே அமையும்” என்கிறபடியே, மானஸமாக அமையாதோ விரோதி நிருத்தி பூர்வகமான பரமபதத்தைத் தர? என்கிறார். இத்தால், “தீநம்” என்கிற மாநஸ ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்கிற இது வாசிக ப்ரபத்தியாய், “த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய” என்றது காயிக ப்ரபத்தியாய், இதில் மாநஸமான ப்ரபத்தி என்னவுமாம். அதவா, “த்வதங்க்ரிம்”, “உதீர்ண” என்கிற ச்லோக த்வயத்தாலே, ப்ரபத்தி பலமான பரபத்தியைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலரால் மிகவும் கடினத்துடனேயே அஞ்ஜலி செய்யவேண்டுவதாக இருக்கலாம், அப்படிப்பட்ட அஞ்ஜலிதான் செய்யவேண்டுமோ? அல்ல, திருவாய்மொழி (9-1-7) - சிந்திப்பே அமையும் – என்பதற்கு ஏற்ப, விரோதிகளை முதலில் விலக்கிய பின்னர் அமைகின்ற பரமபதமானது, மனதளவில்

ப்ரார்த்தித்தால் கிடும் அல்லவோ என்கிறார். இதன் மூலம், யுத்தகாண்டம் (18-27) - தீநம் - மனதில் உள்ள ப்ரபத்தி - என்பது கூறப்பட்டது. ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்ம நிஷ்ட: அஸ்மி - என்பதில் வாக்கு மூலம் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி கூறப்பட்டது. ஸ்தோத்ரரத்னம் (28) - த்வத் அங்கரிம் உத்திச்ய - என்பதில், சரீரத்தால் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் மனதின் மூலம் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி கூறப்படுகிறது. அல்லது, இந்த ச்லோகம் மற்றும் கடந்த ச்லோகம் ஆகிய இரண்டின் மூலம், ப்ரபத்தியால் விளையும் பலனாகிய ப்ரபக்தி கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்